

PRÓFESSOR MALANDRINO HJÁ GILLETTE

Daginn eftir átti ég fund til að leigja íbúð. Lissabon var stórkostleg borg, en leiguverðið gerði hana varla á færi neins, og ég neyddist til að enda á síðustu landamærum höfuðborgarinnar, í sögulega úthverfinu: AMADORA BORDEA.

Hverfið var sérstakt því þar átti útlendingasamfélag Portúgals sér heimaland, en ekki aðeins portúgalskir borgarar – líka nokkrir sem höfðu laumað sér inn, eins og ég.

Feðgar komu til að taka á móti mér, en þegar ég steig inn í húsið sýndu þeir mér koju sem ég deildi með þremur öðrum, í 9 fermetra herbergi, í íbúð með þremur herbergjum, níu manns, einu baðherbergi, litlu eldhúsi, þremur ísskápum og kakkalökkum sem föstum gestum – allt á um 60 fermetrum, fyrir 230 evrur á mánuði.

Þá voru eftir nákvæmlega 70 evrur á mánuði til að borða og lifa af, en ég skildi annað: ég var á námskeiði í því hvernig fátækir verða að læra að fara með auð – og það kennir það enginn.

Strákarnir komu einn af öðrum til að kynna sig, sögðu nafn sitt og upprunaland og fylgdust með mér til að sjá hvernig ég myndi haga mér og hvort ég væri kynþáttahatari.

Ég gaf öllum bros og kveðju á þeirra eigin tungumáli: ANGÓLA, MÓGADISJÚ, SÃO TOMÉ, BRASILÍA, PORTÚGAL, KÍNA, RÚSSLAND og SÁDI-ARABÍA.

Um kvöldið buðu þeir mér í kvöldmat – þeir höfðu skipulagt tilefnið til að bjóða mig velkominn. Ég var elstur í hópnum, og eftir 20 mínútna feimnislegt spjall við alla fæddist nýja portúgalska sjálfsmyndin mín á því augnabliki sem ég heyrði mig kallaðan:

Prófessor Malandrino

Þetta voru allt ungir strákar sem höfðu skilið eftir mæður, eiginkonur eða kærustur, fjarri heimili sínu og þeim sem þeir elskuðu, og ég ákvað að segja þeim sanna sögu úr eigin reynslu – í staðinn fengi ég frá hverjum þeirra viðbrögð sem hjálpuðu mér að meta skapgerð þeirra og persónuleika. Enginn þeirra þekkti aðferð mína.

Ég sagði þeim að árið 2021 hefði ég leyft mér frí í Brasilíu, í borginni Natal – stað sem er þekktur fyrir sandöldur sínar og siði heimamanna – þar sem stelpurnar efst á sandöldunni komu, þegar dagur varð að nótt, aftur á bak niður brekkuna og fíkrúðu sig í átt að hverjum karlmanni sem beið óhræddur neðst, til að kynnst honum og byggja upp ný sambönd, jafnvel framtíð fyrir sjálfar sig.

Ég dvaldi í þeirri borg í fjörutíu daga – það var í raun brasilíska sóttkvíin mín – en ég tók aldrei þátt í leiknum. Ég var áhorfandi og fylgdist með.

Í dag hugsa ég, meira en nokkru sinni fyrr, um það hversu mikið það gagnaðist mér í raun að kynnst Brasilíu – jafnvel með óvæntri komu kvenforstjóra Gillette – og ef hún skyldi einhvern tíma spyrja mig um heimaland sitt gæti ég sagt henni:

SIÐ SANDALDANNA

ÞEKKI ÉG,

EN ÉG TÓK ALDREI ÞÁTT,

ÞVÍ ÉG BÝÐ ENGUM FRAMTÍÐ,

AÐEINS NÚTÍÐ.

Það sem sló mig mest í þeirri borg var sagan af dóttur rektorsins, sem ég hitti fyrir tilviljun á mánudagskvöldi í partíi fyrir einhleypa.

Ég mætti með 100 pappírsspjöld sem ég hafði útbúið, með nafninu mínu og brasilísku símanúmeri, og skipti á þeim við konurnar á staðnum – þær sem mér leist á og sögðust vera einhleypar, fráskildar eða ekkjur. Daginn eftir rakst ég á

fjórar þeirra í kjörbúðinni að versla með eiginmönnum sínum og börnum, og engin orð fóru á milli, aðeins þögul augnaráð.

Camilla, dóttir rektorsins, var falleg og yfirþyrmandi kona. Það var hún sem fór með mig heim klukkan tvö um eftirmiðdaginn og lét mig fara klukkan tíu um kvöldið, og þar skildi ég að kollegi minn þarna uppi hafði viljað refsa mér – fá mig til að skilja að ein kona getur sigrað þúsund karlmenn, en þúsund karlmenn geta ekki sigrað eina konu.

Án þess að fara út í smáatriði fór ég beint á eftir með hana út að borða á ítölskum veitingastað og pantaði tvær flöskur af hvítvíni og 14 humra handa henni einni. Brasilíski þjónninn spurði hvort ég vildi bruschettu, en þreytan – eða svikul heyrnin – lét mig heyra orðið sem „bussetta“, og ég var þegar örmagna og tilbúinn að flýja.

Allir strákarnir í herberginu hlógu og virtust dáleiddir – þeir voru enn fastir í tólf síðna Amazon-útgáfunni af því hvernig ástin er seld. Hvernig gat ég haldið áfram án þess að hætta á að þeir spryngju?

Ég sleit samtalinu og fór að sofa.

Morguninn eftir sögðu allir í húsinu „brasilísk bussetta“ og „bussettero“, sem á kólumbískri spænsku þýðir strætóbílstjóri – en orðaleikurinn fékk alla til að brosa engu að síður.

Ég fór 22. nóvember 2025 og öllum þótti leitt að sjá mig fara – jafnvel kakkalakkarnir sem sváfu með mér í rúminu áttu sitt sorgarandartak, því það er aðeins á því augnabliki, þegar maður hefur verið hamingjusamur með einhverjum og hann fer, sem maður skilur hvað maður mun aldrei eignast aftur.

Ferdinando